

برنامه انرژی اتمی ایران شگردی در راستای حفظ نظام و بحران آفرینی در عرصه سیاست خارجی، منافع و مصالح ملی کشورمان (بخش نخست)

خوانندگان گرامی، در این هنگام که این نوشتار را آماده می‌سازم، نشست‌های مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک آغاز گشته است. در این نشست آقای محمود احمدی نژاد رئیس جمهوری اسلامی شرکت کرده و در روز شنبه ۱۷ سپتامبر مواضع جمهوری اسلامی را در رابطه با برنامه اتمی ایران مطرح نمود. پیش از آن احمدی نژاد در حاشیه مجمع عمومی در گفت و شنودی با آقای تاییپ اردوگان نخست وزیر ترکیه، سخن بمیان آورده بود که ایران می‌خواهد فن آوری و تکنولوژی اتمی را در اختیار دیگر کشورهای اسلامی قرار دهد. بیان این موضوع از سوی سه کشور آلمان، فرانسه و انگلیس و همچنین آمریکا، بگونه یک شگرد تنش آفرین سیاسی تلقی گردید، بگونه‌ای که مسئله احاله برنامه اتمی ایران و عملکردهای پیمان گسست آن در رابطه با قرارداد منع گسترش تسلیحات اتمی به شورای امنیت، بار دیگر از سوی آنان در دستور کار قرار گرفت. در این راستا در روزنامه زود دویچه زایتونگ ۱۶ و ۱۹ سپتامبر ۲۰۰۵ این چنین می‌خوانیم که: *از هنگام روی کار آمدن احمدی نژاد در ایران حل این مشکل، یعنی برنامه اتمی جمهوری اسلامی بصورت یک بحران در آمده است و پیشنهادهای ایشان در نشست عمومی سازمان ملل متحد با مخالفت غرب روبرو شده بگونه‌ای که آقای فیلیپ دوست بلازی وزیر خارجه فرانسه از ارجاع مسئله به شورای امنیت سخن بمیان آورده است و در این میان از ۳۶ نفر حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی IAEA در وین، ۲۰ نفر نظر بر این دارند که آژانس خود رأساً پرونده ایران را به شورای امنیت احاله نماید. از این پیشنهاد هنوز سه کشور روسیه، چین و هندوستان پشتیبانی نکرده‌اند. چین و هندوستان بواسطه نیاز روزافزون شان به نفت و قراردادهایی که با ایران دارند و روسیه به سبب منافع اقتصادی درازمدت خود از خرید گاز و همچنین درآمد هایی که در رابطه با ساختن تأسیسات نیروگاههای اتمی ایران از جمله بوشهر بدست آورده و در آینده هم همچنان ادامه خواهد داشت. از سویی دیگر ولادیمیر پوتین رئیس جمهور روسیه در گفت و شنودهای خود با جرج بوش مخالفت صریح روسیه را با دستیابی ایران به تسلیحات اتمی بیان داشته است.*

این روزنامه در تحلیل و تفسیر سیاسی خود با توجه به مشکلات سیاسی و از جمله احتمال وتوی چین و روسیه در شورای امنیت، می‌نویسد که شاید برای غرب چاره‌ای باقی نماند که با بخشی از برنامه غنی‌سازی اورانیوم ایران

موافقت کرده و با کنترل شدید از سوی آژانس بین‌المللی، شرايطی را بوجود آوردند که جمهوری اسلامی نتواند از اورانیوم غنی شده برای ایجاد تسلیحات اتمی استفاده کند و این خود آزمونی است که آشکار خواهد ساخت که آیا حکومتگران در ایران چونان گذشته به شگردهای ترفند آفرین و پنهان کاریها ادامه خواهند داد و یا اینکه خود را ناگزیر از تسلیم در برابر قول و قرارهای بین‌المللی خواهند دانست نگاهی به بیلان مذاکرات سالهای گذشته و کارنامه جمهوری اسلامی در سالهای گذشته حکومتگران و مسئولین امور در ایران را با یک بی‌اعتمادی گسترده بویژه در غرب روبرو کرده که بیرنگ کردن آن با توجه به روزشمار مذاکرات حکام آژانس بین‌المللی و وزیران خارجه سه کشور آلمان، فرانسه و انگلیس آسان نخواهد بود.

در دسامبر سال ۲۰۰۲ برای نخستین بار آمریکا ایران را به تلاش برای تولید تسلیحات اتمی متهم کرده و تصاویری ماهواره‌ای منتشر کرد که وجود تأسیساتی اتمی را در نظنز و اراک نشان می‌داد. مقامات مسئول آمریکا ادعا کردند که این تأسیسات کاربرد نظامی دارند و چند ماه پس از آن حکومت ایران در ماه مه ۲۰۰۳ تأیید کرد که چنین تأسیساتی را در نظنز و اراک می‌سازد و تأکیدشان بر این بود که این تأسیسات به مانند بوشهر برای تولید انرژی هسته‌ای هستند و کاربرد آن غیرنظامی است. در تاریخ ۱۶ ژوئن ۲۰۰۳ آقای البرادعی اظهار کرد که بازرسی‌ها نشان داده که ایران برخی از مواد و فعالیت‌های اتمی خود را گزارش نداده است و خواستار همکاری تهران شد و در تاریخ ۱۹ ژوئن ۲۰۰۳ آژانس بین‌المللی از ایران خواست که پروتکل الحاقی معاهده منع تکثیر تسلیحات هسته‌ای را امضاء کند و به بازرسان اجازه دهد به تأسیسات هسته‌ای جمهوری اسلامی دسترسی سرزده و نامحدود داشته باشند. در ۱۹ ژوئیه ۲۰۰۳ بازرسان آژانس دور تازه‌ای از بازرسی‌های خود را از تأسیسات انرژی اتمی ایران آغاز کردند و به گزارش روزنامه واشنگتن پست آنها نشانه‌هایی از اورانیوم غنی شده را در نظنز یافتند و در ۲۱ ژوئیه ۲۰۰۳ اتحادیه اروپا به مسئولین هشدار داد که اگر جمهوری اسلامی همکاری کامل با بازرسان نداشته باشد اتحادیه اروپا در مناسبات سیاسی و اقتصادی خود با ایران تجدید نظر می‌کند. در ۶ اوت ۲۰۰۳ محمد خاتمی اعلام کرد که تسلیحات اتمی هیچ جایگاهی در راهبرد نظامی کشورش ندارد ولی ایران از فن آوری اتمی دست نخواهد کشید. اما در این میان آژانس انرژی اتمی در گزارشی محرمانه، ادعا کرد ایران دو نوع اورانیوم غنی شده تولید کرده که برای مصارف صلح جویانه کاربردی ندارد. در ۹ سپتامبر ۲۰۰۳ واشنگتن پیشنهاد سه کشور اروپایی آلمان، فرانسه و انگلیس را پذیرفت که تا آخر اکتبر ۲۰۰۳ به جمهوری اسلامی وقت داده شود تا فعالیت‌های اتمی خود را کاملاً افشا کند و بازرسی‌های سرزده را بپذیرد. در تاریخ ۱۳ سپتامبر آژانس به ایران تا ۳۱ اکتبر فرصت داد که برنامه هسته‌ای خود را فاش کند ولی جمهوری اسلامی این بقیه در ص ۵